

Es Busqueret se'n va de viatge

Viatge a Extremadura

Pere J. Garcias (text i fotos)

La primera quinzena de juliol vaig estar al poble extremeny d'Hervás just en el límit de la província de Càceres amb la de Salamanca. Està a les estribacions de la Sierra de Béjar, concretament a la vall del riu Ambroz. Situat a uns 600 metres sobre el nivell de la mar té un clima molt agradable fins i tot a l'estiu ja que havíem de dormir amb el llençol si no volíem passar fred. Just al peu del poble, a uns cinc quilometres, començava la devesa d'alzines i sureres amb un paisatge ja més propi d'Extremadura. Com a curiositat vos diré que el poble és molt bonic i té un

call dels millors conservats d'Espanya. És juntament amb Còrdova i Girona una de les poblacions espanyoles que forma part de la ruta de poblacions jueves. També té el museu més important de l'estat de la motocicleta, molt interessant.

Aprofitant l'estada a un poblet de bungalows molt acollidor i agradable me vaig dedicar, en la mesura que vaig poder, a recórrer els camps per fruitir de la natura. Com sabeu Extremadura encara conserva unes poblacions de rapinyaires considerables a més d'unues poblacions de cigonyes impressionants. Per intentar

Milana negra (*Milvus migrans*)

Moixeta voltonera (*Neophron percnopterus*)

ordenar un poc el viatge ho dividiré en quatre parts.

Vall de l'Ambroz i deveses pròximes

El poble està rodejat de masses forestals de castanyers (*Castanea sativa*) i de roure valencià (*Quercus faginea*). Els boscos estan sotmesos a una explotació racional que no impedeix que, en alguns llocs, siguin realment espessos. Ja baixant cap al peu de la serra tocant amb el pla hi ha camps d'oliveres i, vora els pobles, horts però el que domina per sobre de tot és la "dehesa" formada per alzines (*Quercus ilex*) i, encara que en menor mesura al manco per aquesta zona, per sureres (*Quercus suber*) espargides amb grans exten-

sions de pastura entre els arbres. Aquestes pastures són aprofitades pel bestiar, majoritàriament ovelles i cabres i per boví. El que crida l'atenció és la presència de basses on el bestiar s'abeura el que recorda vagament les sabanes africanes encara que aquí els esbarts de zebres i antílops són substituïts per cabres, ovelles, bous i porcs. Aquí hi ha una avifauna molt rica on destaca per damunt de tot l'abellerol (*Merops apiaster*) què és molt abundant per tot arreu. L'Altre espècie que rivalitza en abundància és la cigonya (*Ciconia ciconia*). Gairebé a qualsevol post de corrent, sitja, casa aïllada o arbre mort en té un niu. Al juliol els polls eren molt crescuts i, encara que no volaven, se passaven quasi tot el dia fent exercicis de vol. Els pares anaven i venien duent-los menjar i semblava que mai en quedaven tips.

Volltor (*Aegypius monachus*)

La tercera espècie, sens dubte, és la milana negra (*Milvus migrans*) n'hi ha per tot. Quan veies un rapinyaire volar ja ni te molestaves en aturar-te per a identificar-la. Fins i tot les meves filles ja me deien "mira una altra milana negra". De fet ja quasi ni repares en elles. Acompanyant aquestes tres espècies podríem citar les garses blaves (*Cyanopica cyanea*), botxins (*Lanius meridionalis*) pocs, capsigranys (*Lanius senator*) molts, grupets d'estornells negres (*Sturnus unicolor*), milanes (*Milvus milvus*) no moltes, alguna àguila marcenca (*Circaetus gallicus*). A les àrees forestals a prop del poble se veien ropits (*Erithacus rubecula*), tres espècies de capferrericos (*Parus major*, *P. caeruleus* i *P. ater*) a més de qualche rasi-pinell (*Certhia brachydactyla*). Fins i tot un dia vaig tenir la sort de veure a plaer un picasoques blau (*Sitta europaea*) pujant i baixant d'un pi a terra per picar unes castanyes de manera que quan en tenia una puja-

va al pi a menjar-se-la i quan havia acabat baixava a cercar-ne una altre i així prop de deu minuts. De tant en tant se podia veure un gaig (*Garrulus glandarius*) passant entre els roures o els pins però sempre eren visions fugaces. A on hi ha talussos arenosos són molts comuns els nius d'abellerol però també hi crien moltes colles de gorrió berberisc (*Petronia petronia*).

Serres i muntanyes

Just a dalt del poble hi ha una serra granítica color negre que no té res a veure amb les serres calcàries que coneixem per aquí. La vegetació és exuberant de pins i roures a més de castanyers. A uns 1.500 m la cobertura arbòria minva molt i és substituïda per les que s'anomenen "escobones" que no sé a quina espècie pertanyen però són semblants a la ginesta però d'un port superior. En aquests camps, normal-

ment exposats al sol s'hi troben hortolans de muntanya (*Emberiza cia*), culblancs de les dues espècies (*Oenanthe oenanthe* i *O. hispanica*) i moltíssims passerells (*Carduelis canabina*). De tant en tant se veu qualche àguila daurada (*Aquila chrysaetos*) volant pels cims i voltors comuns (*Gyps fulvus*) anat a dalt i a baix cercant carnatges. Dins els boscos caducifolis se veuen poc més que pinsans (*Fringilla coelebs*) i capferrericsos. No vaig tenir sort i no vaig veure cap pícid i això que aquí hi cria el picot petit (*Picus minor*). Als boscos de ribera se sentien cantar els oriolos (*Oriolus oriolus*) encara que sols se veien, fugaçment, quan passaven d'un arbre a l'altre. Pujant al puig Calvitero a sobre del conegut i preciós poble de Candelario hi ha una petita població d'hortolans (*Emberiza hortulana*) i és on vaig veure un cotoliu (*Lullula arborea*). A l'estació d'esquí de La Covatilla se veuen aloses (*Alauda arvensis*) a plaer a més d'un munt de xalambrins (*Prunella modularis*), culblancs (*O. oenanthe*) i, amb un poc de sort, coarjots (*Monticola saxatilis*).

Monfragüe

Punt i a part mereix aquest parc natural. Situat a uns 30 Km de Plasència dins unes gorges del riu Tajo té una població de voltors (*Aegypius monachus*) i voltors forasters més important de la península. Per fruir del vol d'aquestes majestuosos aus convé fer una visita al castell situat sobre una carena des d'on se domina una extensa zona on els voltors forasters recorren quan van i

venen de les colònies de cria a la recerca de menjar. Des del castell estant se poden veure els voltors tan a prop que se'ls veu la nineta de l'ull sense prismàtics! També se veuen a plaer milanes negres, moixetes voltorneres (*Neophron pernopterus*) i, amb relativa facilitat, cigonyes negres (*Ciconia nigra*). Si hi aneu molt de matí és fàcil veure cervols i senglars. Les garses blaves hi són corrents i bastant confiades sobretot a les àrees on la gent s'atura a berenar o dinar. A la represa de l'embassament de Torrejón s'hi veuen cabots de roca (*Ptyonoprogne rupestris*) i oronelles cua-roges (*Hirundo daurica*) mentre que al pont que creua el Tajo just sortint del poble de Villareal de San Carlos, on hi ha el centre d'interpretació del parc, se poden veure a l'època adequada (és a dir a finals de juny millor) falzies reials (*Apus melba*), cabots (*Delichon urbicum*) i oronelles cua-roges.

A la font "del francés" hi ha cinc piques molt polides on, amb un poc de paciència i des del cotxe se poden observar a plaer un munt d'espècies que hi venen a beure per a fer més suportable la calor estival, que creieu-me, és mala d'aguantar des de les onze fins a les set de l'horabaixa. Després de diverses estades a la font vaig poder observar totes aquestes espècies; ropit, capferreico blau, capferrerico, capferreico emplomallat (*Parus cristatus*), capferrerico coalarga (*Aegithalos caudatus*), busqueret de garriga (*Sylvia cantillans*), raspinell comú, mèrlera (*Turdus merula*), durbec (*Coccothraustes coccothraustes*), hortolà de muntanya, passaforadí (*Troglodytes troglodytes*) i dues

espècies d'ull de bou el pàlid (*Phylloscopus bonelli*) i un altre que no se sap si és *P. collybita* o *P. ibericus*.

Voltors

Prop del poble de Deleitosa hi ha una menjadora de voltors que, després de demanar permís i quedar d'acord amb el personal de l'escorxador de porcs que hi du els budells se pot intentar fer fotos. Dic intentar perquè no és tan fàcil com sembla. Jo hi vaig haver d'anar fins a tres vegades per a tenir quatre imatges que no maten. En poques paraules els voltors són molt desconfiats però amb paciència i molt alerta se pot veure un espectacle quan s'ajunten més de 200 voltors de les dues espècies a

més de moixetes voltoneres i milanes negres cridant, xiulant, xisclant i remugant al voltant d'un caramull de budells (si ja ho sé sona fatal i és bastant esgarriós... però també és impressionant). El que crida l'atenció és la gran quantitat de cigonyes que hi ha menjant butzes. Arriba a fer fàstic com estiren i se barallen entre elles i amb les milanes per un pellerino de budell. Fins i tot veient-les ja no t'estranyes del que fan els marabús a l'Àfrica quan se barallen amb els voltors per un tros de carn.

Com a curiositat just davant l'aguait hi havia una cucullada clara (*Galerida cristata*) que tenia una deformació a la mandíbula superior el que feia que la tingués molt més llarga que la inferior però que no semblava que l'impedís alimentar un poll ja envolat.

Capferrerico coalarg (*Aegithalos caudatus*)